

[Statsministeren.]

allerede i November udtalte det ærede Medlem sig her i Rigsdagen paa en helt anden Maade, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Sønderup var inde paa og nævnte i Forbigaaende i sin Ordførertale. For at man skal blive klar over, hvad det er, det ærede Medlem her har sagt, ønsker jeg at bringe et kort Citat, og jeg beder Formanden om Tilladelse hertil, samtidig med at jeg beder om Tilladelse til senere at bringe nogle korte Citater. Det ærede Medlem talte her i Folketinget den 28. November 1945 — det staar Spalte 461 — saaledes:

„Men jeg tvivler nu paa, at den nuværende Regering tør tage Æren for Julekaffen. Sandheden er jo, at saavel Kaffen som de øvrige længselsfuldt ventede Kolonialvarer var indkøbt allerede før Valget. For at der ingen Uklarhed skal være om Spørgsmaalet, skal jeg nævne Tallene. Allerede midt i Oktober var der indkøbt: 6000 t Kaffe, 425 t The, 1700 t Kakao, 450 t Kakaopulver og knap 4000 t oversøisk Tobak.“

Og det ærede Medlem tilføjer senere i sin Tale, at der ogsaa var indført Varer fra Amerika for 20 Mill. Dollars. Hvad det var for Varer, nævnte det ærede Medlem ikke; men han stod op og roste sig af og vilde tage Æren for — for saa vidt har han jo virkelig noget af Æren derfor —, at disse Ting var indført her til Landet under de frie Forhold, som han selv inden for Samlingsregeringen var med til at gennemføre og altsaa billigede.

Vi ser da, for at tage det i kronologisk Orden, at i August 1945 var Socialdemokraterne, efter deres eget Opgivende, for en stærk Begrænsning af Indførselen, den 29. September var de for fri Indførsel, den 18. Oktober var de for stærkt begrænset Indførsel, og den 28. November roste de sig af Indførselen af alle de Varer, her er nævnt. Naar et Parti har slaaet saa mange Kolbøtter paa dette Omraade, synes jeg ikke, man har Ret til at staa op her og bebrejde andre Inkonsekvens og Usikkerhed i Administrationen paa disse Omraader.

Der er selvfølgelig en vis Fordel ved saadan at have to Standpunkter. Naar man kommer og siger: Vi ønsker at faa saa mange Varer ind som muligt af dette eller hint — Kaffe, The, Kakao eller Tobak —, saa kan det ærede Medlem og hans Parti hævde: Ja, men Herregud, det har vi jo ogsaa skaffet jer! Og naar man saa kommer og siger: Ja, men den Valutapukkel, vi har, er forfærdelig stor, og det er en Samfundssulykke, at vi har den — saa kan det ærede

Medlem og hans Parti staa op og sige: Ja, men det har vi virkelig ogsaa advaret imod! Saadan kan det selvfølgelig have en vis Fordel at have to Standpunkter, men Fordelen svinder jo, naar Fidusen bliver opdaget, og det er det, den er blevet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft sagde senere hen, at Advarsler imod Indførselen havde haglet ned over os. Ja, det er muligt, men Opfordringer, ogsaa fra Arbejderside, til Indkøb har ogsaa haglet ned over os. (*Hans Hedtoft*: Ikke til Indkøb af Rulleskøjter!). Nej, ikke til Indkøb af Rulleskøjter, men det er maaske ogsaa det eneste, man ikke har bedt om, og hvis det ærede Medlem tror, at Rulleskøjterne er det store Problem i Dag, saa er han virkelig alt for naiv, de spiller overhovedet ikke nogen Rolle i denne Forbindelse.

Selvfølgelig, som jeg sagde før, jeg skal ikke benægte, at ogsaa vi kan begaa en og anden Fejl, og jeg kan saamænd godt indrømme, at hvis vi stod over for at indføre Rulleskøjter eller ej, vilde jeg være af den Mening, at det var ikke noget, vi absolut havde Brug for. Men at dette skulde have noget som helst Forhold til den Situation, vi valutamæssigt staar i, og have nogen som helst videre Betydning for denne, det kan det ærede Medlem sikkert heller ikke selv mene.

Det har som sagt haglet ned over os med Opfordringer til Indførsel. Af mange Deputationer og af ledende Fagforeningsfolk er det blevet anført over for mig, hvilken Betydning for Arbejdstempoet og Arbejdsintensiteten og for Humøret paa Arbejdspladsen det vilde have, hvis man kunde faa noget mere og noget bedre Tobak, hvis man kunde faa noget Chokolade, hvilken Betydning det vilde have, hvis Arbejderne kunde faa tilstrækkeligt Øl, o. s. v. o. s. v.; somme Tider skulde de ogsaa have større Rationer af de Levnedsmidler, vi selv producerer. Deroverfor har jeg sagt — og det vil jeg ogsaa sige over for det ærede Medlem, for det er undskyldeligt, at disse Folk kommer paa denne Maade, de har jo Forbilledet i deres eget Partis Formand og Ordfører her ved denne Lejlighed, han gør akkurat det samme —, at man maa vælge et af to: enten maa man finde sig i, at Betalingsbalancen forrykkes til den forkerte Side, eller ogsaa maa man indskrænke Forbruget og øge Eksporten i den Udstrækning, som det er nødvendigt for at opnaa Balance; begge Dele kan ikke finde Sted med den Produktion, vi hidindtil har haft.

Og hvilke Varer er det saa, det ærede Medlem og hans Parti mener er kommet ind i Landet, og som vi ikke skulde have